

[Justitsministeren.]

for Berigtigelse engang, naar Dommen var faldet.

Præsidentens Forslag om Udsættelse af Behandlingen af Spørgsmaalet om Berigtigelse, indtil Dommen i Injuriesagen er faldet — hvorefter egentlig Berigtigelse er ganske overflødig — er højst ejendommeligt, og han gaar da ogsaa hurtigt over i et Forslag, der nærmest synes at gaa ud paa Ophævelse af Nævnet, nemlig det, han egentlig vil.

Det er selvfølgelig ogsaa muligt, at det vil være bedre at undvære Nævnet, men man kan dog forstaa, at Pressen selv har en vis berettiget Interesse i at beholde dette Nævn. Det er jo vanskeligt — ikke alene for Nævnet, men ogsaa for Redaktøren — at afgøre, hvad der er rigtigt. Hvis man gaar tilbage til den oprindelige Ordning uden Nævnet, er det jo nemlig Redaktørerne, der under Strafansvar for Politiretten skal løbe Risikoen ved at nægte at optage en Berigtigelse. Denne Risiko ønsker Redaktørerne selv ikke at løbe, og det betragtes formentlig heller ikke af dem som en Ulykke, om de en enkelt Gang af det offentlige skulde blive tvunget til at optage en Berigtigelse, som senere viste sig at være ukorrekt.

Ved Ordningen med dette Nævn opnaar man, at Redaktøren kan henskyde en tvivlsom Afgørelse til en Slags Overredaktion, der i Almindelighed paa samme Grundlag, som Redaktøren har haft, afgør, hvorvidt det vil være fair at nægte Optagelse.

Af afgørende Betydning af Hensyn til dem, der har Ret i deres Berigtigelse, er det i hvert Fald, at Spørgsmaalet om Adgang til Berigtigelse bliver truffet hurtigst muligt, og saa maa man formentlig tage med, at der en Gang imellem kan blive optaget en Berigtigelse, som burde være afvist.

Man kan heller ikke i Virkeligheden tale om nogen egentlig Modsætning mellem de to Afgørelser. Berigtigelsesnævnets Afgørelse drejer sig kun om, hvorvidt det paa det foreliggende Grundlag er rimeligt, at en fornuftig Redaktør enten afviser eller optager en Berigtigelse. Retsafgørelsen flere Maaneder efter er da en Afgørelse af, hvilket af de to hævdede Standpunkter der efter en meget nøje Undersøgelse af Sagen har vist sig at være det rigtige.

I hvert Fald forekommer det ikke meget stødende, at der i nogle Tilfælde skulde kunne blive Uoverensstemmelser. Under den oprindelig paatænkte Ordning vilde der i øvrigt sikkert blive optaget flere

urigtige Berigtigelser paa Grund af Redaktørens Frygt for Straffesag. Talen om Tvangen fra det offentliges Side er ikke rimelig, naar Nævnet faktisk er kommet ind i Lovforslaget efter Redaktørernes Ønske som en Slags Hjelpeforanstaltning for dem for at undgaa en strengere Reaktion fra det offentliges Side.

Højesterets Præsident tænker sig øjensynligt, at Nævnet skulde give Bøde, naar en Redaktør nægter Optagelse med den Begrundelse, at Berigtigelsen er urigtig. Dette kan dog formentlig kun tænkes, hvor Nævnet har et bestemt Indtryk af, at Redaktøren intet Grundlag har for denne Paastand. Betingelserne for at kunne idømme Bøde er saa strenge, at Landsretten næppe vil faa megen Ulejlighed af at granske Sandshedsbeviset. I øvrigt bør Landsretten jo op hæve Nævnets Kendelse, saa snart den faar Fært af, at der blot er nogen Mening i Afvisningen. Der er altsaa ikke Grund for Landsretten til at komme til Bunds i Spørgsmaalet, om Artiklen eller Berigtigelsen er rigtig. Dette Spørgsmaal kommer egentlig ikke Landsretten ved. Den skal holde sig til, om der har foreligget „unødigt Trætte“ eller ikke. En Modsætning mellem Nævnets Afgørelse vedrørende Optagelsen og Landsrettens Afgørelse med Hensyn til Fritagelse for Bøde kan formentlig ikke tænkes, og dette tænker Præsidenten vist heller ikke paa.

Endelig kritiseres for det fjerde Nævnets Sammensætning, og det anføres, at Højesteret ikke er hørt om dette Punkt. Det sidste er rigtigt, men det er jo i og for sig ikke almindeligt, at et Udvalg hører Højesteret. I øvrigt kan det formentlig ikke være under en Dommers Værdighed at blive overstemt. En anden Ting er, at Højesteretsdommeren utvivlsomt rent faktisk vil komme til at øve stor Indflydelse.

Jeg kan altsaa efter denne grundige Undersøgelse og Gennemgang af Artiklen ikke se, at den giver Anledning til at stille noget Ændringsforslag.

Oluf Pedersen: Det Lovforslag, som her er til tredie Behandling, opfylder i det store og hele de Ønsker, som Retsforbundet tidligere har fremsat i Lovforslags Form. Jeg vil derfor anbefale at stemme for Lovforslaget, selv om der i dette er indført et Berigtigelsesnævn, som jeg vilde anse for overflødig, men dette gør dog efter mit Skøn ikke, at der er Grund til ikke at stemme for Lovforslaget fremfor at have den Presselov, som vi har i Øjeblikket.